

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **T. M. H. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupena Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem, sídlem 140 00 Praha
4 Na Pankráci 1618/30

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem 140 21 Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3
o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2025 č. j. MV-21868-4/SO-2025, o vydání
povolení k dlouhodobému pobytu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se řádně a včas podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 15. 1. 2025 č. j. OAM-47583-14/DP-2024, kterým správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně a povolení k dlouhodobému pobytu jí dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů neudělil, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, namítala, že žádostí deklarovaný účel pobytu – studium přípravného kurzu českého jazyka plní, jak plyne z komunikace se studijní institucí založenou ve spisovém materiálu žalovaného, účel pobytu plnila i ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Studijní kurz navíc započal dne 1. 9. 2024. V tomto ohledu je pak zcela jednoznačně v rozporu se skutečným stavem závěr žalované, že zneužije pobytové oprávnění k jinému než deklarovanému účelu. Žalovaná sice skutečný stav věci zjistila, ověřila její studium, nicméně skutkový stav nesprávně právně posoudila. Závěr žalované, že jejím záměrem je zneužít pobytové oprávnění k jinému než požadovanému účelu, a to zejména k získání zaměstnání na území, a nikoli ke studijním, respektive vzdělávacím aktivitám v rámci účelu ostatní/jiné, jsou zcela nepodložené a především v rozporu se skutečným stavem věci s ohledem na prokazatelné plnění deklarovaného účelu pobytu. Žalobkyně v daných souvislostech poukázala na to, že v České republice pobývá teprve od února roku 2023 a je pochopitelné, že za takto krátkou dobu si neosvojila znalost českého jazyka natolik, aby jí umožnila úspěšné složení přijímací zkoušky na vysokou školu. Jako doklad potvrzující účel pobytu na území České republiky, bylo k žádosti doloženo dne 13. 8. 2024 potvrzení o přijetí ke vzdělávání v intenzivních jazykových kurzech českého jazyka a profilové přípravy v rozsahu 20 hodin výuky týdně organizovaných společností Prague language institute s. r. o. Především tuto skutečnost správní orgán relevantně neposoudil, respektive důkazně hodnotil výhradně v její neprospěch. Žalovaná tak vůbec nehodnotila důkazy tak, jak mu ukládá ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Závěr o aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., vůbec nebyl důkazně podpořen. Napadené rozhodnutí je tak zcela nepřezkoumatelné. Za potencionální zneužití pobytového oprávnění žalovaná považuje výkon jejich práv a oprávněných zájmů ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu a sankcionovat ji za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ve smyslu § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., jak jí ust. § 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., explicitně umožňuje. Konstatovala, že v minulosti podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty. Realizaci práva účel pobytu změnit - § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nelze podřadit pod zneužití pobytového oprávnění - § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., jak uzavřela žalovaná. Taková právní konstrukce je nezákonná a nepřezkoumatelná.

2. Žalobkyně namítala, že žádost o zaměstnaneckou kartu jako nový účel pobytu na území podle ust. § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podala na území právě v souladu s podmínkami uvedenými v § 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., tedy v době, kdy pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem, v tomto případě za účelem studia. Žalovaná žádost akceptovala a nikdy nenamítala, že by k jejímu podání nebyla oprávněná. Pokud navíc žalovaná odkázala v souvislosti s její argumentací na Nařízení vlády číslo 321/2002 Sb., kterým tato s odkazem na ust. § 181b zákona č. 326/1999 Sb., stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelských úřadech České republiky a současně na důvodovou zprávu vztahující se k novele zákona č. 326/1999

Sb., pak dle jejího názoru v žádném případě nelze takto argumentovat ve smyslu aplikace § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., Odkázala-li žalovaná na důvodovou zprávu k novele zákona č. 326/1999 Sb. (viz strana 4 napadeného rozhodnutí), nezmínila tu pro danou problematiku klíčovou pasáž z této důvodové zprávy - strana 48 -, kde je explicitně uvedeno: Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat. Dle žalobkyně, tedy i v tomto smyslu je žalobou napadené rozhodnutí zcela nezákonné, v rozporu s platnou právní úpravou i úmyslem zákonodárce týkající se migračních kvót.

3. Žalobkyně dále uvedla, že s ohledem na zásadu právní jistoty byla žalovaná oprávněně zkoumat plnění účelu pobytu výhradně bezprostředně předcházejícího pobytu před podáním žádosti, přičemž žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala dne 28. 11. 2023, řízení bylo vedeno pod sp. zn. OAM-49953/DP-2023. Jako doklad potvrzující účel pobytu doložila potvrzení o přijetí ke vzdělávání ze dne 15. 12. 2023 VŠB Technické univerzity, ze které vyplynulo, že byla přijata do programu „Čeština pro cizince“ v akademickém roce 2023/2024 jakožto odborné přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu „účetnictví a daně“ na Ekonomické fakultě VŠB Technické univerzity. Na základě této žádosti jí pak byl pobyt povolen s platností od 1. 12. 2023 do 31. 8. 2024. Tedy pokud jí bylo již pobytové oprávnění jednou prodlouženo, a tedy bylo uzavřeno, že žádné důvody pro neprodloužení, tak, jak je vyjmenovává § 56 zákona č. 326/1999 Sb., nebyly shledány, nemůže v tomto řízení správní orgán dojít k opačným závěrům. V daných souvislostech zdůraznila, že podala prostřednictvím Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, která jí byla po provedeném dokazování schválena. V návaznosti jí byl udělen dlouhodobý pobyt právě za tímto účelem. Tedy již existuje pravomocné rozhodnutí identického správního orgánu o tom, že všechny podmínky studia v České republice splnila, přičemž listiny a provedený pohovor hodnotila žalovaná ve vzájemné souvislosti a způsobem podle § 50 odst. 4 správního řádu.
4. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť některé námitky žalobkyně uplatnila již v odvolacím řízení. Žalovaná poznamenala, že cílem žalovaného rozhodnutí (a rovněž ani prvostupňového rozhodnutí) nebylo penalizovat žalobkyni za využití jejího zákonného oprávnění požádat dne 26. 11. 2024 o vydání zaměstnanecké karty, ale podpořit důvodnost závěru o naplnění podmínek pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. a poukázat s ohledem na další závažná zjištění. Poukázala na to, že žalobkyně nedocházela na kurzy českého jazyka pravidelně (téměř vůbec), ani neprojevila zájem o účast na závěrečných zkouškách v rámci kurzu na Vysoké škole báňské Technické univerzity v Ostravě (viz odpověď na ověření studia ze dne 27. 11. 2024, která je součástí spisového materiálu pod č.j. OAM-34775-8/DP-2024), kdy již využila svého práva dle § 44a odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. a požádala o prodloužení pobytového oprávnění za uvedeným účelem (a tudíž jí už zákon neumožňoval znovu požádat o další prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu). Rozhodnutí dle žalované obsahuje konkrétní úvahy, podložené důkazy a nejedná se o pouhou fabulaci. Žalovaná nadto poznamenala že dle ustálené judikatury správních

soudů (včetně nejvyššího správního soudu) platí, že správní orgány nejsou povinny prokazovat a uvádět, o jaký jiný účel pobytu, pro který by měl být pobyt zneužit, se jedná, ale je zcela postačující zjištění důvodných obav o zneužití deklarovaného účelu pobytu. Lze pak např. poukázat na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 21 A 60/2024-29 ze dne 22. 5. 2025, v němž soud k § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. mimo jiné uvedl následující: „K tomu, aby předmětné ustanovení zabránilo zneužívání pobytových titulů, však musí být reálně aplikovatelné a nesmí vyžadovat přepjatý důkazní standard (ustanovení nehovoří o prokázání zneužití, ale postačí prokázat skutečnosti zneužití toliko nasvědčující).“

5. K žalobní námitce, že správní orgán (Komise) má být oprávněná zkoumat plnění výhradně bezprostředně předcházejícího pobytu před podáním žádosti, a tedy nemůže stavět rozhodnutí na průběhu předcházejících pobytů, kdy jí bylo již pobytové oprávnění uděleno a jednou i prodlouženo – a tedy bylo uzavřeno, že žádné důvody pro neprodloužení tak, jak je vyjmenovává § 56 zákona č. 326/1999 Sb. nebyly shledány, a nemůže tak v tomto řízení správní orgán dojít k opačným závěrům – § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., žalovaná uvedla, že při vydání každého rozhodnutí se posuzuje zjištěný skutkový stav s ohledem na to, co cizinec požaduje a s ohledem na znění zákona č. 326/1999 Sb. (který umožňuje jednou požádat o prodloužení povolení k pobytu za účelem jazykové přípravy ve smyslu § 64 téhož zákona) a rozhodnutí se vztahují k budoucímu plnění účelu, tudíž je třeba posoudit stav věci komplexně na základě do doby rozhodnutí známých, resp. zjištěných skutečností. Ačkoli v předcházejícím řízení nemusely být důvody pro zamítnutí žádosti zřejmé, mimo jiné proto, že ve svém komplexu vyplynuly až z dalšího chování a jednání žalobkyně v průběhu jejího dalšího pobytu, neznamena to, že by nikdy v budoucnu nemohlo být zjištěno, že okolnosti pobytu žalobkyně důvodně nasvědčují tomu, že hodlá pobytové oprávnění zneužít. Jak sama žalobkyně uvádí, nelze očekávat, že se cizinec za krátkou dobu naučí český jazyk, a právě proto zákon č. 326/1999 Sb. umožňuje prodloužit si pobyt na území o další rok. U žalobkyně se však nejednalo o to, že by nezvládla studium českého jazyka pro jeho náročnost, ale o to, že nedocházela na kurzy českého jazyka a nejevila o toto studium zájem, takže lze jen stěží ze strany žalobkyně očekávat, že se český jazyk naučí v rozsahu potřebném ke studiu na české vysoké škole.
6. Pokud jde o žalobní námitku týkající se argumentace § 181b zákona č. 326/1999 Sb. a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. v odůvodnění rozhodnutí, žalovaná uvedla, že důvodem vydání žalovaného rozhodnutí je naplnění důvodných obav na základě souhrnu skutečností, že žalobkyně hodlá požadované povolení k pobytu zneužít k jinému účelu, a jak sama v žalobě uvádí, u státních příslušníků Vietnamu existuje dle důvodové zprávy k novele zákona č. 326/1999 Sb. zvýšené bezpečnostní riziko, a právě proto je stanoven maximální roční počet žádostí na 200 žádostí o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, nikoliv již žádostí o zaměstnaneckou kartu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce mimo uvedený vládní program, kdy také vzniká s ohledem na zřejmý nezáměr žalobkyně o studium důvodná obava o obcházení tohoto omezení, které, jak sama žalobkyně uvádí, se týká žádostí podávaných na zastupitelských úřadech a nikoli na území.
7. Žalovaná vyslovila přesvědčení, že v rámci svého rozhodnutí posoudila komplexně všechny zjištěné skutečnosti, které ze spisového materiálu vyplývají, z odůvodnění žalovaného

rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se při formulaci závěru, že je dán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., řídila, jak vyžaduje § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb. V rámci žalovaného rozhodnutí byly řádně vypořádány všechny námitky žalobkyně vznesené v průběhu odvolacího řízení. S ohledem na výše uvedené proto žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 123/2019-42 ze dne 30. 10. 2019, z něhož citovala.

8. Žalovaná závěrem poukázala na to, že pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu nepostačí pouhé splnění obligatorních požadavků daných zákonem, správní orgán musí respektovat zásadu materiální pravdy a po individuálním posouzení žádosti vyloučit rovněž přítomnost důvodů pro nevydání povolení uvedených v § 56 zákona č. 326/1999 Sb., který umožňuje nevydat povolení k pobytu i v případě zjištění skutečností nasvědčujících tomu, že dojde ke zneužití účelu pobytu, a tudíž nelze opomenout zjištění, která v průběhu řízení vyšla najevo. Při aplikaci § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. je potřeba zkoumat i to, jestli na základě dosavadního chování cizince neexistuje důvodná obava, že požadovaný účel pobytu bude zneužit k dosažení účelu jiného, neboť zamýšlené jednání cizinců totiž nelze dopředu naprosto jednoznačně identifikovat a kvalifikovat a i dostatečně podložené obavy či nejasnosti mohou být důvodem způsobilým k nevydání povolení k pobytu, přičemž účelem pobytu není jen pouhé zapsání se ke studiu, ale faktické vykonávání účelu na území, tedy v případě žalobkyně aktivní navštěvování kurzů českého jazyka, snaha složit závěrečné zkoušky a docílit tak znalosti českého jazyka na úrovni požadované ke studiu zvoleného studijního oboru (viz odůvodnění žalovaného rozhodnutí). Pobytové oprávnění tedy nemůže sloužit pouze pro tzv. překlenují doby, než cizinec získá povolení k pobytu, o něž skutečně usiluje. Žalobkyně v tomto směru však netvrdí žádné významné skutečnosti ani neoznačila žádný relevantní důkaz, který by byl s to zpochybnit v žalovaném rozhodnutí zjištěný skutkový stav.
9. Krajský soud na základě řádně a včas podané žaloby přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání.
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 28. 8. 2024 žalobkyně podala žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem absolvování vzdělávacího kurzu, intenzivního kurzu českého a anglického jazyka, organizovaného společností Prague language institute s. r. o. se sídlem Praha, Politických vězňů 1597/19. Tento kurz by měl probíhat ve školním roce 2024/2025, respektive od 1. 9. 2024 do 31. 8. 2025, tedy za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem dle § 64 zákona č. 326/1999 Sb. K žádosti o vydání uvedeného povolení k dlouhodobému pobytu č. j. OAM-47583/DP-2024 ze dne 28. 8. 2024 žalobkyně doložila jako doklad potvrzující účel pobytu potvrzení o studiu ze dne 13. 8. 2024, ze kterého plyne, že žalobkyně byla přijata do intenzivního jazykového kurzu českého jazyka a profilové přípravy v rozsahu 20 hodin týdně, celkem 700 hodin výuky českého jazyka, a to od 1. 9. 2024 do 31. 8. 2025. Toto potvrzení bylo vystaveno společností Prague language institute s. r. o. Ze spisu se dále podává, že žalobkyně na území

České republiky přicestovala na základě dlouhodobého víza číslo CZE011204978, s platností od 2. 2. 2023 do 31. 7. 2023, a to za účelem převzetí pobytu. Žalobkyně přicestovala na území České republiky 14. 3. 2023 a od 20. 3. 2023 zde pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností do 30. 11. 2023, vedeno pod sp. zn. OAM-00349/DP-2023. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobkyni vydáno za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Jednalo se konkrétně o přípravný jazykový kurz organizovaný Vysokou školou báňskou - Technickou univerzitou v Ostravě, a to za účelem přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu „Účetnictví a daně“ na Ekonomické fakultě VŠB TU Ostrava.

11. Dne 28. 11. 2023 žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, vedeno pod sp. zn. OAM-49953/DP-2023. Jako doklad potvrzující účel pobytu doložila potvrzení o přijetí ke vzdělávání ze dne 15. 12. 2023 VŠB – TU Ostrava, ze kterého se podává, že žalobkyně byla přijata do programu „čeština pro cizince“ v akademickém roce 2023/2024 jako odbornou přípravu ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu Účetnictví a daně na Ekonomické fakultě VŠB – TU Ostrava. Této žádosti bylo vyhověno a žalobkyni byl povolen pobyt s platností od 1. 12. 2023 do 31. 8. 2024.
12. Dne 18. 11. 2024 správní orgán I. stupně požádal Vysokou školu báňskou - Technickou univerzitu v Ostravě o poskytnutí údajů o průběhu studia žalobkyně. Dne 27. 11. 2024 VŠB - TU Ostrava sdělila, že žalobkyně byla přijata do jednoletého kurzu cizích jazyků s denní výukou v souladu s § 64 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., – účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu na Vysoké škole báňské - Technické univerzitě Ostrava. Žalobkyně byla skutečně přihlášena ke dvěma kurzům češtiny. Nejprve byla přihlášena do kurzu, který probíhal v termínu od 12. 4. 2023 do 11. 1. 2024. Výuky se začala účastnit 16. 5. 2023. Do 22. 7. 2023 se výuky účastnila pravidelně, tzn. pětkrát týdně. Poté její účast ve výuce poklesla. Začala se účastnit výuky maximálně jedenkrát týdně, naposledy se dostavila do výuky 21. 9. 2023. V závěru prvního kurzu se neúčastnila závěrečných zkoušek. Poté nastoupila do navazujícího kurzu, který probíhal v termínu 8. 1. 2024 do 31. 8. 2024. Výuku navštěvovala velmi sporadicky, v průměru jedenkrát týdně. Vzhledem k vysoké absenci, neplnění úkolů a průběžných testů byla její výuka v kurzu ke dni 23. 4. 2024 ukončena. V závěru kurzu nevykonávala žádnou zkoušku. Cizinka neobdržela žádný certifikát o svých jazykových znalostech.
13. Ze správního spisu se dále podává, že dne 26. 11. 2024 žalobkyně podala žádost o vydání zaměstnanecké karty pro výkon práce na pozici doplňovač zboží u zaměstnavatele Moonlight H - B s. r. o., IČO 05600618. O této žádosti nebylo k datu vydání napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto.
14. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu se žalobkyně dne 18. 4. 2024 seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedla, že se k nim vyjadřovat nechce.
15. Podle ust. § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., cizinec, čárka, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému

pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odst. 2.

16. Podle § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31, odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydá, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území, nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.
17. Krajský soud předně činí závěr, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, správní orgány na základě obsahu správního spisu popsaly zjištěný skutkový stav a tento následně právně hodnotily. Správní orgány popsaly pobytovou historii žalobkyně a jasně zdůvodnily, z jakých skutečností dovozují zjištění závažných a objektivních důvodů zakládající pochybnosti o skutečném zájmu žalobkyně plnit požadovaný účel pobytu, tedy z jakých skutečností dovozují, že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Dosavadní povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území byla povolena za účelem studia, a to za účelem absolvování kurzu českého jazyka, který měl směřovat ke studiu v konkrétním bakalářském studijním programu na Vysoké škole báňské Technické univerzitě, a to „účetnictví a daně“ na Ekonomické fakultě VŠB Technické univerzity. Dle výše citovaného vyjádření VŠB TU se však žalobkyně studia v přípravném kurzu českého jazyka neúčastnila řádně, v jejím případě nelze o smysluplné účasti v kurzu vůbec hovořit a neúčastnila se ani závěrečných zkoušek. Soud souhlasí s žalovanou, že podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve spojení se zjištěními týkajícími se neplnění úkolů a průběžných testů a vysoké absenci v rámci výuky

v kurzu, což vyústilo, že ke dni 23. 4. 2024 byla její účast v kurzu cizích jazyků s denní výukou ukončena, žalobkyně v závěru kurzu nevykonávala žádnou zkoušku, neobdržela žádný certifikát o svých jazykových znalostech, bez důvodných pochybností vedou k závěru, že žalobkyně ve skutečnosti nesměřuje k cíli, který deklarovala při vstupu na území, to je k získání vysokoškolského vzdělání a je zde i dle názoru soudu zcela důvodná pochybnost i o tom, že by žalobkyně směřovala k řádnému studiu českého jazyka. O tom svědčí její naprostý nezájem o již dva deklarované kurzy v rámci předchozích pobytových oprávnění. Soud souhlasí s žalovanou, že pokud jde o účel pobytu a jeho plnění, směřuje ten ke zcela odlišnému cíli než k tomu, který žalobkyně deklaruje v žádosti. Ve shodě s žalovanou i soud je přesvědčen, že podání žádosti za účelem ostatní/jiné představuje pro žalobkyni formální záminka pro získání pobytového oprávnění na území, a to především s ohledem na skutečnost, že výše zmiňované kurzy řádně nenavštěvovala a v zásadě se zaměřila na získání zaměstnání na území, o čemž svědčí podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Shodně jako žalovaná i soud si je vědom toho, že cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, je oprávněn požádat o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu. V daném případě ovšem okolnosti případu svědčí pro jednoznačný závěr, že úmysly žalobkyně od počátku jejího pobytu na území směřovaly jinam než ke studiu nebo vzdělávání. Jak již výše uvedeno, žalobkyně přicestovala na území s cílem studovat na Vysoké škole báňské Technické univerzitě a za tímto účelem měla na této vysoké škole absolvovat přípravný kurz českého jazyka. Za tímto účelem žádala jak o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, tak následně o prodloužení doby jeho platnosti. Soud opakuje, že z vyjádření Vysoké školy báňské Technické univerzity ovšem vyplývá, že žalobkyně o studium českého jazyka po celou dobu jejího pobytu na území s výjimkou období od 16. 5. 2023 do 22. 7. 2023 nejevila zájem. Soud souhlasí s žalovanou, že podaná žádost je tedy spíše formální záminkou pro získání pobytového oprávnění.

18. Za správné soud považuje i východisko žalované, že při posuzování žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nepostačuje pouhé splnění obligatorních požadavků daných zákonem. V rámci individuálního posouzení žádosti musí správní orgán vyloučit přítomnost důvodů pro nevydání povolení uvedených v § 56 zákona č. 326/1999 Sb., který umožňuje nevydat povolení k pobytu i v případě zjištění skutečností nasvědčujících tomu, že dojde ke zneužití účelu pobytu, a tudíž nelze opomenout zjištění, která v průběhu řízení vyšla najevo. Je tedy potřeba zkoumat i to, zdali na základě dosavadního chování cizince neexistuje důvodná obava, že požadovaný účel pobytu bude zneužit k dosažení účelu jiného. Účelem pobytu není jen pouhé zapsání se ke studiu, ale faktické vykonávání účelu na území, tedy v případě žalobkyně aktivní navštěvování kurzů českého jazyka, snaha složit závěrečné zkoušky a docílit tak znalosti českého jazyka na úrovni požadované ke studiu zvoleného studijního oboru.
19. K námitce žalobkyně stran argumentace § 181b zákona č. 326/1999 Sb., a Nařízení vlády č. 220/2019 Sb., žalovanou v napadeném rozhodnutí soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 158/2024-37, v němž soud konstatoval, že zaměstnanecké kvóty nelze aplikovat na žádosti podané vietnamskými občany na českém území, zároveň však odkázal na možnost aplikovat v případě zneužití pobytového oprávnění právě § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované prokazatelně v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. března 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně